neîncâpătorul de sine ^ '

ultima ninsoare v

O înnoire se petrccc-n toate dar
cugetul o simte ce! mai bine, el e
magnetul pururi carc-şi ţine în
miez puterile neîntinate.

Şi în adînc de-i dat să se-nluminc
şi fulgeră-n afară şi răzbate, el
suferă de vieţi neîntîmplate,
sublimul neîncăpător de sine.

O, focurile lui de-ar fi mărunte,
oglinzi răsfrînte de aceleaşi unde.
am mai învinge friguri, piscuri,
timpuri ?

Ei însă-nvie patime profunde,
nimic din tot cc-i greu dar pur n-
ascunde
chiar cînd rămîne, cîteodata, singur.

O palidă si ultimă ninsoare
îşi scapără curatele seîntei,
de bună seamă albii ghiocei
atraseră lumina migratoare.

Ce pacc-n trunchiuri tinere de
tei, în boabele subt lut
nctemătoare. în miezul
ochiurilor de izvoare, în
proaspătu-nceputului temei.

Şi dăruit şi mai degraba-
nvins». un candelabru mare
s-a aprins, niîngîietor şi-
aerian să se adune,

de parcă-n înălţime dinadins
i i secole în urma ar fi nins.
pe noi zăpada să ne-ajunga-
anume.

GltIGOHE
HAGIU

i TE